

15. Εἰς μὲ ἀνθερὴ μυρσίνη ,
 Ἡ χάρις εὐφροσύνη ,
 Εἰς δάση δροσερά ,
 Τὸν ἔρωτα δεμένον
 Τὸν εἶχε τὸν καϊμένον ,
 Μὲ σίδηρα σκληρά .
 Περνώ ἀπ' ὀμπροσθὰ του ,
 Θωρῶ τὰ βάσανά του ,
 Καὶ τρέχω βιασικός .
 Τὸ φόρεμά μου ἔγδύνω ,
 Κι ἀρχίζω καὶ τὸν λύνω
 Σὰν φίλος καρδιακός .
 Ἐκεῖ που τὸν ἐλοῦσα ,
 Καὶ τὸν καταφιλοῦσα
 Μὲ πόνον καὶ καϊμὸν ,
 Ἀνέλπισα ἐβγάινει ,
 Κ' εὐθύς ἐκεῖ προφθαίνει
 Κ' ἡ χάρις μὲ θυμόν .
 Ἀπ' τὰ μαλλιά μ' ἀρπάζει ,
 Λύθᾶδῃ , μὲ φωνάζει ,
 Πῶς τάχ' ἀποχοτᾶς ,
 Κι αὐτὸν τὸν καρδιοκλαίφτην ,
 Καὶ πάγκακον , καὶ ψέφτην ,
 Νὰ λύσης μελετᾶς ;